Journal of Social Review
Volume 3 (2)
December 2014
Department of
Social Sciences

கிழக்கிலங்கையில் யுத்தத்துக்குப் பின்னரான சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்புதல் : சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்களின் பங்களிப்புக் குறித்த மீள்பரிசீலனை

M.M.Fazil

சுருக்கம்

இக்கட்டுரை கிழக்கிலங்கையில் யுத்தத்துக்குப் பின்னரான சமதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் செயன்முறையில் சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்கள் இலங்கை அரசுடன் இணைந்து மேற்கொண்ட பங்களிப்புக்கள் குறித்து மீள் வாசிப்புச் செய்கின்றது. யுத்தகாலத்தின் போது கிழக்கின் மக்களும் பௌதீக வளங்களும் கடுமையான பாதிப்புக்களுக்குள்ளாக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் யுத்தத்துக்குப் பின்னர் ஆயுதக் களைவு, புனர்வாழ்வு, மீள்குடியேற்றம், மீள்கட்டுமானம், ஏனைய இதர அபிவிருத்திச் செயன்முறைகளை மேற்கொள்வதற்கு சிறந்த சூழல் உருவாக்கப்பட்டது. எனினும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படையிலேயே சர்வதேச சமூகத்தின் பங்களிப்பு இப்பிரதேசத்தில் இடம்பெற்று வந்திருப்பதனை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது. அதேவேளை அதிகரித்த அரச தலையீடும் யுத்தம் முடிவுற்று குறுங்காலத்தினுள் சர்வதேச நிறுவனங்கள் இப்பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேறியமையும் சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் செயன்முறையின் வெற்றிகரத் தன்மையினைப் பாதிப்புறச் செய்துள்ளது.

அறிமுகம்

பொருளாதாரரீதியாக நலிவடைந்த ஒரு பிரதேசமாக இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணம் உள்ளது. இப்பிரதேசம் நாட்டில் பல்வேறு காலங்களில் இடம்பெற்ற இயற்கை அனர்த்தங்கள் (சூறாவளி - 1978, சுனாமி - 2004) மற்றும் மூன்று தசாப்தகால இன மோதல்களினால் கடுமையான பாதிப்புக்குள்ளானது. விஷேடமாக இயற்கை அனர்த்தங்களும் மனிதரால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட அனர்த்தங்களும் இப்பிரதேசத்தின் பொருளாதாரத்தில் கணிசமான எதிர்விளைவுகளை ஏற்படுத்தின. இதன் காரணமாக துரித சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அபிவிருத்தியினை வேண்டிநிற்கும் ஒரு பிரதேசமாக இப்பிரதேசம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது.

விசேடமாக கிழக்கு மாகாணம் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாரை ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியது. 10,000 சதுரகிலோமீற்றர் பரப்பினை உள்ளடக்கிய இப்பிரதேசம், நாட்டின் மொத்த நிலப் பரப்பில் 15 சதவீதத்தினைக் கொண்டுள்ளது (Eastern Revival, 2015). கிழக்கு மாகாணத்தின் மொத்த சனத்தொகை 1.54 மில்லியன் களாகும். இது நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் 7.5 சதவீதமாகும் (EPC, 2015).

இம் மாகாணம் இலங்கையின் ஏனைய மாகாணங்களைவிட தனித்தன்மைகள் பலவற்றினைக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக முஸ்லிம், தமிழ், சிங்களவர், கிறிஸ்தவர் என மிகவும் சிக்கலான பன்மைத்துவ சமூகக்

கட்டமைப்பினைக் கொண்டிருப்பது அதன் தனிச்சிறப்பாகும். அதேவேளை இன மோதல் தீவிரமடைந்திருந்த காலப்பகு தியில் முக்கிய பேராட்ட மையமாகவும் கிழக்கு மாகாணம் இருந்து வந்துள்ளது.

யுத்த சூழ்நிலை காரணமாக கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இப்பிரதேசத்தின் ஜனநாயக சிவில் நிறுவனங்கள் முடக்கப் பட்டிருந்தன. குறிப்பாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்த பிரதேசங்களில் அவர்களது நிர்வாக நடைமுறை அமுலில் இருந்தது. எனினும் 2006இல் உருவான மாவிலாறு பிரச்சி னையினை அடுத்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இலங்கை அரச படைகளுக்கு மிடையே யுத்தம் உருவானது. இலங்கை யில் யுத்தநிறுத்தம் அமுலில் இருந்த காலப்பகுதியில் முன்னெடுக்கப்பட்ட இவ் யுத்தம் 2007இல் கிழக்கு மாகாணத்தில் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அதே வேளை முழு நாட்டிலும் 2009இல் யுத்தம் முடிவுற்றது.

கிழக்கின் இறுதி யுத்தத்தின் தொடக்கமாக அடையாளப்படுத்தப்படும் மாவிலாறு பிரச் சினை நீண்டகாலமாக செயற்பாட்டில் இல்லாமல் இருந்த ஜனநாயகத்தினை இப் பிரதேசத்தில் மீளஅமைப்பதற்கான சாதக சூழ்நிலையினை உருவாக்கியது. இதன் போது யுத்த பாதிப்பிலிருந்து மக்களையும் குறித்த பிரதேசத்தையும் மீட்டெடுத்தல், மக்களின் அடிப்படைத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல், உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை விருத்தி செய்து மக்களை அபிவிருத்தி நோக்கி நகர்த்துதல் உள்ளிட்ட முக்கிய விடயங்கள் இப்பிரதேச மக்களின் பிரதான தேவைகளாக இருந்தன.

யுத்தத்திற்குப் பிந்திய சூழ்நிலையில் மேற் குறிப்பிட்ட தேவைகள் சமதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் எனும் வரைபுச் சட்டகத் தினுள் நின்று சர்வதேச சமூகத்தின் பங்க ளிப்புடன் அவற்றினை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தினையும் ஏற்படுத்தியி ருந்தது. இதற்கமைய கிழக்கில் சமதானத் தினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான சர்வதேச பங்களிப்பினைப்பெற இலங்கை அரசின் வெளிவிவகாரக் கொள்கையின் ஊடாக நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

இலங்கை நீண்டகாலமாக சர்வதேச சமூகத் துடன் இராஜதந்திர உறவினைப் பேணிவரு கின்ற நாடு என்றவகையில் கிழக்கில் யுத்தத் திற்குப் பிந்திய சூழ்நிலையில் அத்தகைய உறவினைக் கொண்டு சமதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற் கொள்ளப்படமுடியும் என்ற பலத்த எதிர் பார்ப்பு நிலவியது. எனினும் யுத்தத்திற்குப் பிந்திய சர்வதேச சமூகத்துடனான உற வானது முன்னாள் ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் ஆட்சிக் கொள்கையாக விளங்கிய 'மஹிந்த சிந்தனையின்' அடிப் படையிலேயே நோக்கப்பட்டது. இதன்கீழ் அவரது வெளிவிவகாரக் கொள்கை சுதந்திர மானதும் முற்போக்கானதுமான அணிசேராக் கொள்கை என்பதாக இருந்தது. இதற்கமைய ஆசிய நாடுகளான இந்தியா, யப்பான், சீனா, பாகிஸ்தான் முதலான நாடுகளுடன் கூட்டுற வினை வலுப்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கை கள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டன (Ministry of External Affairs, 2013).

இத்தகைய வெளியுறவுக் கொள்கை யுத்த த்திற்குப் பின்னர் கிழக்கிலங்கையில் சமா தானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் செயன் முறையினை வெற்றிகரமாக முன்னெடுப் பதற்கு போதுமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. இந்நிலையில் கிழக்கிலங்கையின் யுத்தத் திற்குப் பிந்திய சமதானத்தினைக் கட்டி யெழுப்புதல் செயன்முறையில் சர்வதேச சமூகத்தின் பங்களிப்புக் குறித்த மீள்வாசிப் பொன்று இக்கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வுப் பிரச்சினை

சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்பும் செயன் முறையானது சர்வதேச சமுகத்தினால் தேசிய அரசாங்கத்துடன் இணைந்து மேற் கொள்ளப்படுகின்ற ஒரு நடவடிக்கையாகும். யுத்தத்தின் பின்னர் மோதல் நிலையில் இருந்து ஜனநாயக வழிமுறைக்குத் திரும்புவதற்கு அவசியமான நீண்டகால செயன்முறையாகவும் இது கருதப்படுகின்றது.

இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் 2007ஆம் ஆண்டு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இராணுவரீதியாக தோற்கடிக்கப் பட்டதுடன் யுத்தம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. இதனையடுத்து சர்வதேச சமூகத்தின் உதவியுடன் யுத்தத்துக்குப் பின்னரான ஆயுதக் களைவு, முன்னாள் போராளிகளின் விடுதலை, அவர்களை சமூகத்துடனும் பொருளாதாரத்துடனும் ஒன்றிணைத்தல், மீள் குடியேற்றம், புனர் நிர்மாணம், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி, ஜனநாயக நிறுவனங்களின் உருவாக்கமும் மீளியங்கச் செய்தலும் போன்ற நடவடிக்கை களை மேற்கொள்வதற்கான சிறந்த சந்தர்ப்பம் உருவாகியிருந்தது.

இச்சந்தர்ப்பத்தினை வெற்றிகரமாகப் பயன் படுத்துவதன் ஊடாக இலங்கையில் நீண்ட காலமாக இருந்துவரும் இனமோதலுக்கு அரசியல் தீர்வினை எட்டமுடியும் எனக் கருதப்பட்டதுடன் அதற்கான சர்வதேச சமூ கத்தின் பங்களிப்பும் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு நிலவியது. சமூக மட்டத்திலும் பரவலடைந்திருந்த இவ் எதிர்பார்ப்புக்கள் நாளடைவில் பல சிக்கல் களை எதிர்கொள்ளலாயிற்று.

சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்புதல்: எண்ணக்கரு விளக்கம்

அண்மைக்காலமாக யுத்தத்திற்கு பின்ன ரான சமாதானத்தை கட்டியெழுப்புதல் எண்ணக்கருவானது கல்வியலாளர்களினதும் செயற்பாட்டாளர்களினதும் பிரதான கவனத் தினைப் பெற்றுவருகின்றது. குறிப்பாக இவ்வெண்ணக்கரு கெடுபிடி யுத்தத்தின் பின்னர் (1990) கல்விசார் மற்றும் ஆய்வுக் கலந்துரையாடலில் முக்கிய இடத்தினைப் பிடித்துள்ளது. இது தொடர்பாக Meernik மற்றும் Mason என்போர் குறிப்பிடுவதன்படி 1990 முதல் உலகில் அதிகரித்துவரும் உள்நாட்டு யுத்தங்கள் மற்றும் மோதல் களால் சமதானத்தை கட்டியெழுப்பும் செயன்முறையானது சர்வதேச ரீதியில் அனைவரது கவனத்தையும் ஈர்த்துள்ளது (Call, 2004; Meernik & Mason, 2006).

சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் ஒரு செயன்முறை என்றவகையில் ஐக்கிய நாடு கள் சபை அதன் பல்வேறு நிகழ்ச்சித் திட்டங்களினூடாக அச்செயன்முறையினை முன்னெடுத்தது. இதற்கமைய அவ்வமைப்பின் முன்னாள் செயலாளர் நாயகம் Boutros-Boutros Ghali ‘சமாதானத்திற்கான நிகழ்ச்சி நிரல்’ (Agenda for Peace) என்ற திட்டத்தினை வெளியிட்டதுடன் அதனூடாக மோதலுக்குப் பின்னர் சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்பு வதன் முக்கியத்துவத்தினை வெளிக்கொண்டு வந்தார். இந்நிகழ்ச்சித் திட்டமானது ஆயுத மோதலுக்கு பின்னர் யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட தரப்பினரிடம் இருந்து ஆயுதங்களை களை தல், சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் மீள நடை முறைப்படுத்துதல், அகதிகளை நாட்டுக்கு மீள அழைத்தல், பாதுகாப்பு பிரிவினருக்கு ஆலோசனைகளையும் பயிற்சிகளையும் வழங்குதல் போன்ற விடயங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது.

சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் எண் ணக்கரு தொடர்பான ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் ஆரம்ப வரைவிலக்கணத்தின்படி சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் என்பது “மோதலுக்கான அடிப்படை காரணிகளை கண்டறிந்து, அதனை முற்றுமுழுதாக களை வதற்கான கட்டமைப்பினை உருவாக்குவதன் ஊடாக மீண்டும் மோதலுக்குள் செல்வ தனைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கையாகும்.” இவ்வரைவிலக்கணமானது பூத்ரோஷ் பூத்ரோஷ் காலியின் ஆரம்பகட்ட விளக்கங் களுடன் மிக நெருக்கமான தொடர்பினைக் கொண்டதாகும். எனினும் இவ் விளக்கம் ஒரு தத்துவார்த்த கட்டமைப்பிலான கருத் தினையே தருகின்றது என சில ஆய்வாளர் கள் குறிப்பிடுகின்றனர் (Call, 2004; Keating & Andy, 2004).

Meernik மற்றும் Mason (2006) எழுதிய ‘Conflict Prevention and Peace Building in Post-war Societies’ என்ற நூலில் மோதலை தடுத் தல், சிவில் யுத்தங்களை நிறுத்துதல், புனர் நிர்மாண நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல், பேச்சுவார்த்தை மூலம் சமாதானக் கட்டமைப் பினை விருத்தி செய்தல், யுத்தத்திற்கு பின்னரான பொருளாதார அபிவிருத்தியினை

ஏற்படுத்துதல் முதலான விடயங்களை ஐ.நாவின் கோட்பாட்டு அடிப்படைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்துள்ளனர். விஷேடமாக இவர்கள் பல நாடுகளின் யுத்தத்தின் பின்னரான உள்நாட்டு நிலைகளை ஆராய்ந்து, நடைமுறை அனுபவங்களுடன் தொடர்புபட்டவகையில் சமாதானத்தை கட்டியெழுப்புதல் எண்ணக்கருவிற்கு பின்வரும் விளக்கத்தினை வழங்கியுள்ளனர்: ìசமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் மோதலுக்குப் பின்னரான தீர்வு நிலையினை வெளிப்படுத்துகின்ற அல்லது மோதலின் பரவலை தடுக்கின்ற செயன்முறையாகும். மேலும் மோதலை ஒரு சாத்தியப்பாடான மாற்றுத் திசைக்குக் கொண்டு செல்லும் ஒரு வழிமுறை என்றவகையில் சமதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் மீள் இணக்கப்பாடு, மீள் கட்டுமானம், நீண்டகாலப் பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்தி போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு பல்பரிமாண அடிப்படைகளைக் கொண்ட செயன்முறையாகும்.ௗ

எனினும் இவர்களது அணுகுமுறை யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் செயன்முறையில் ஆயுதக் களைவு, குழுக்களைக் கலைத்தல், மீள் ஒருங்கிணைத்தல் ஆகிய DDR (Disarmament, Demobilization and Reintegration) செயற்பாட்டிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்திகள், மனிதப் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட நிலையான சமாதானத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கு யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட தரப்பினரை DDR செயன்முறைக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் சிறப்பான வெற்றிகளைப் பெற முடியும். இதற்கமைய யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதலின் முக்கிய அங்கமாக DDR செயன்முறை விளங்குகின்றது.

சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் தொடர்பான மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் மரபுரீதியான அணுகுமுறையுடன் தொடர்புபட்டதாகும். இம் மரபுரீதியான அணுகுமுறை பல்வேறு ஆய்வாளர்களினதும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளது. அரசுகள் உள்ளடங்கலான ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் ஏனைய சர்வதேச அமைப்புக்களும் பணத்தினையும் பொருளாதார உதவிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் செயன்முறையினைக் கண்டிக்கின்றனர். குறிப்பாக இத்தகைய செயற்பாடுகள் பல நாடுகளில் தோல்வியில் முடிவடைந்திருப்பதுடன் மீள யுத்தம் ஏற்படுவதனையும் இயலுமானதாக்கியுள்ளது. இதனால் இவர்கள் விரிவுபடுத்தப்பட்ட நவீன அணுகுமுறை ஒன்றின் அவசியத்தினை வலியுறுத்துகின்றனர்.

இவ்வணுகுமுறை நல்லாட்சி, பொறுப்புடைமை, நெகிழ்ச்சியுடைமை மக்கள் பங்கேற்புடன் கூடிய நிறுவனக் கட்டமைப்பு உருவாக்கம் என்பவற்றினை உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும் எனவும் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர் (UNSC, 2011). இதன்படி அண்மைக்காலமாக பொருளாதார உதவி களுக்கப்பால் ஜனநாயக அடிப்படையில் அமைந்த நிறுவன அமைப்புக்களை உரு வாக்குவதன் ஊடாக சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்பும் செயன் முறைக்கு சர்வதேச சமூகம் முன்னுரிமை கொடுத்து வருகின்றது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விளக்கங்களின் அடிப்படையில் சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் எனும் எண்ணக்கருவானது யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சூழ்நிலையில் மீளவும் வன்முறையினை நோக்கி நகர்ந்து விடமால் தடுப்பதனை இலக்காகக் கொண்ட சர்வதேச சமூகத்தின் பங்களிப்புடன் கூடிய ஒரு செயன்முறையாகும். இச் செயன் முறையில் சர்வதேச சமூகம் பாதிக்கப்பட்ட அரசுகளுடன் ஒன்றிணைந்து மீள்கட்டுமானம், பொருளாதார, அபிவிருத்திசார் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றன. எனினும் மரபுரீதியான இவ்விளக்கம் ஆய்வாளர்களினால் விமர்சிக்கப்பட்டதனையடுத்து யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சூழ்நிலையில் நிறுவனக் கட்டமைப்பினை உருவாக்குகின்ற செயன்முறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் எண்ணக்கரு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது.

கிழக்கில் யுத்தத்துக்குப் பின்னரான சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்புதல்

கிழக்கில் யுத்தம் முடிவடைந்த நிலையில் ஜனாதிபதியும் அரசின் சிரேஷ்ட அதிகாரிகளும் 'கிழக்கிற்கான பாரிய அபிவிருத்தி திட்டம்' குறித்து அறிவிப்புச் செய்தனர். இத் திட்டம் 'Nagenahira Navodaya, or Eastern Re-awakening' என அழைக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி, உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை ஏற்படுத்துதல், மின்நிலையம், பாலங்களை அமைத்தல், நீர் மற்றும் கழிவகற்றல் வசதிகளை எற்படுத்துதல், உல்லாசப் பிரயாணத்துறையினை விருத்தி செய்தல், தனியார் வர்த்தகத் துறை வளர்ச்சியினை ஏற்படுத்தல் போன்ற விடயங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது. மேலும் இடம் பெயர்ந்த மக்களினை மீளக் குடியமர்த்துதல், அவர்களுக்கு புனர்வாழ்வளித்தல், பொருளாதார வாய்ப்புக்கள் மற்றும் வீட்டு கட்டுமானம் போன்றவற்றினை செய்வதற்கான வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தல் போன்ற விடயங்களும் இத்திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன.

இதன் முதற்கட்டமாக கிழக்கின் நான்கு வருட அபிவிருத்தி திட்டங்களுக்காக அரசாங்கம் 1.8 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களை செலவிடுவதற்கு உத்தேசித்திருந்தது. மேலும் அரசாங்கம் சர்வதேச முதலீட்டாளர்கள், பல்தரப்பு மற்றும் இருதரப்பு நன்கொடையாளர்களிடமிருந்தும் ஆதரவினையும் கோரியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் சர்வதேச நன்கொடையாளர்களும் அபிவிருத்தி நிறுவனங்களும் தயக்கம் காட்டியிருந்த போதிலும் 2008இன் நடுப்பகுதியில் ஜனநாயகரீதியான தேர்தல் மூலம் கிழக்கு மாகாணசபை உருவாக்கப்பட்டதனையடுத்து பல உதவிகளை வழங்குவதற்கு சர்வதேச நன்கொடையாளர்கள் ஒப்புதல் வழங்கினர். எனினும் இதன்போது பெறப்பட்ட வெளிநாட்டு மனிதாபிமான அபிவிருத்தி உதவிகளின் தொகையினை சரியாக கணிப்பிட்டு கூறுவது கடினமாயினும் 2007ஆம் ஆண்டு முதல் 1000 மில்லியன் அமெரிக்க டொலருக்கும் அதிகமான பணம் கடன் மற்றும் மானியம் என்ற அடிப்படையில் பெறப்பட்டிருந்தது. அதேவேளை உலக வங்கி 2008 ஜூன் மாதத்தில் 2009-2011 ஆண்டு வரையான காலப்பகுதிக்குரிய 900 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர் பெறுமதியான உதவித் திட்டத்தினையும் அறிவித்தது. இத்தொகையில் சுமார் 300 மில்லியன் டொலர் வடக்கு கிழக்கின் அபிவிருத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டது (International Crisis Group – ICG, 2009).

மேற்குறிப்பிட்ட திட்டங்களின் ஊடாக கிழக்கின் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் வேறுபட்ட வரையறைகளின் அடிப்படையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன்படி வீடமைப்பு, கிராமிய உட்கட்டமைப்பு, வாழ்வாதார உதவிகள், வீதி நிர்மாணம், நீர்ப்பாசனத்துறை வளர்ச்சி, விவசாய விருத்தி என்றவகையிலேயே இவ் அபிவிருத்திகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்நிலையில் ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி 50 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர் பெறுமதியான வேலைத்திட்டத்தினையும் கிழக்கில் ஆரம்பித்தது. இத்திட்டத்தின் மூலம் கிழக்கின் வீதி புனர்நிர்மாணம், மின்சக்தியினை வலுவுள்ளதாக்குதல், குடிநீர் மற்றும் கழிவகற்றல் வசதிகளை மேம்படுத்தல், சிறியளவிலான கட்டுமானத் திட்டங்களை முன்னெடுத்தல் என்பனவும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. அதேவேளை ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பல்வேறு நிறுவனப் பிரிவுகளும் கிழக்கில் அதிகளவிலான 'ஆரம்ப மீளமைப்பு' பணிகளில் பங்கெடுத்தன.

நீண்டகாலமாக இலங்கைக்கு சர்வதேச உதவிகளை வழங்கிவரும் யப்பான் கிழக்கின் அபிவிருத்திக்காக ஆரம்பகட்டமாக 100 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களை நிதியுதவியாக வழங்கியது. பின்னர் இத்தொகையினைவிட அதிகமான நிதியுதவிகளையும் வழங்கியது. இவ்வுதவிகள் கடனாகவும் மானிய அடிப்படையிலும் வழங்கப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வுதவித் திட்டத்தினுள் கிராமிய வீதி அபிவிருத்தி, நீர்ப்பாசன முறையினை கட்டியெழுப்புதல், சிறு கடன், விவசாயிகளுக்கும் சமூக மட்டத்திலான வர்த்தகர்களுக்குமான ஜீவனோபாய உதவி, கண்ணிவெடி அகற்றுதல் மற்றும்

ஏனைய மனிதாபிமான உதவிகளும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன.

இரு தரப்பு உதவித் திட்டத்தின் அடிப்படையில் பிரான்ஸ் மற்றும் ஐரோப்பிய யூனியன் என்பன யுத்தத்திற்கு பின்னரான அபிவிருத்தியில், குறிப்பாக பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகவும், அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தினை மீளக்கட்டியெழுப்புதல், வாழ்வாதாரத்திற்கான ஏனைய புனர்நிர்மாண உதவிகள் போன்றவற்றினை கிழக்கு மக்களுக்கு தொடர்ச்சியாக வழங்கி வருகின்றனர். அதேவேளை சர்வதேச அபிவிருத்திக்கான ஐக்கிய அமெரிக்க முகவர் நிறுவனம் (USAID) மிக முக்கியமான செயற்திட்டம் என்ற அடிப்படையில் அரச சார்பற்ற மற்றும் தனியாள் துறையினூடாக கிழக்கில் அபிவிருத்தியினை ஏற்டுத்த கடும் பிரயத்தனம் எடுத்து வருகிறது. இந் நிறுவனத்தின் பொருளாதார மற்றும் சமூக பரிமாற்ற (Ecconamic and Social Transition (EASI)) தந்திரோபாயத்தின் மூலமாக பிராந்திய பொருளாதாரத்தினை அபிவிருத்தி செய்தல், உள்ளூர் ஆட்சி முறையினை வலுவூட்டல், குடிமக்களின் குடியேற்றங்களை அபிவிருத்தி செய்தல் போன்ற வேலைத் திட்டங்களை முன்னெடுத்து அதனூடாக கிழக்கு மாகாணத்தை உறுதியான அபிவிருத்தியினை நோக்கி நகர்த்த முயற்சிக்கின்றது.

எனினும் சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் உள்நாட்டு மோதல் ஒன்று முடிவடைந்து அல்லது நிறுத்தப்பட்ட உடனேயே முதலில் முன்னாள் போராளிகளை விடுவித்து அவர்களிடம் காணப்படும் ஆயுதங்கள் களையப்பட்டு அவர்களுக்கு புனர்வாழ்வளிக்கப்பட வேண்டும். அதன் பின்னர் அவர்கள் சமூகத்துடன் இணைக்கப்படல் வேண்டும். இந்நிலையில் இலங்கை அரசாங்கம் கிழக்கில் ஆயுதக் களைவினை மேற்கொண்டு இணக்கப்பாட்டினை ஏற்படுத்தப் போவதாகக் கூறி சிறந்த திட்டம் ஒன்றினைத் தயாரித்தது. இத் திட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக USAID இன் நிதியுதவி பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதுடன் International Labour Oranization (ILO), International Organization for Migration (IOM) போன்றவற்றின் உதவிகளும் பெறப்பட்டன.

குறித்த நிகழ்ச்சித் திட்டத்தினூடாக முன்னாள் போராளிகளுக்கு (தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மற்றும் தமிழ் மக்கள் விடுதலை புலிகள்) தொழிற்பயிற்சியினை வழங்குதல், தொழில்வாய்ப்புக்களை உருவாக்குதல், வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு உள்ளடங்கலான ஜீவனோபாய வசதிகளை வழங்குவதற்கும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இது விடயத்தில் முன்னாள் போராளிகளுக்கு அரச படைகளில் இணைவதற்கான வாய்ப்புக்களும் ஏற்படுத்திக்கொடுக்கப்பட்டன. எனினும் இந் நிகழ்ச்சி திட்டத்தின் அடிப்படையில் ஆயுதக்களைவு, போராளிகளை விடுவித்தல், அவர்களை மீள் ஒருங்கிணைத்தல் (DDR) எனும் விடயத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பல நெருக்கடிகள் காணப்பட்டன. குறிப்பாக இத்திட்டத்தினை வகுப்பதில் பங்காற்றிய அதிகாரிகள், திட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தயக்கம் காட்டினர் (ICG, 2009). யுத்தம் முடிவுற்ற நிலையில் ஆயுதக் களைவினை ஆரம்பிக்க முடியும் என்றிருந்த போதிலும் பாதுகாப்பு அமைச்சின் உத்தரவு கிடைத்தாலே அதனை மேற்கொள்ள முடியும் எனக்கூறி அதிகாரிகள் கைநழுவினர். இதன் மூலம் கிழக்கின் ஆயுதக் களைவு விடயத்தில் சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்கள் பெரும் ஏமாற்றத்தினை சந்திக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

அதேவேளை முழு அளவிலான DDR நிகழ்ச்சித்திட்டமானது கிழக்கில் பாதுகாப்பற்ற சூழலை குறைப்பதற்கு உதவும் என்பதுடன் பிராந்திய அபிவிருத்திக்கான நீண்ட கால செயற்திட்டமாகவும் அமையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. எனினும் இச் செயற்திட்டத்தினை அரசாங்கத்தின் பொறுப்புவாய்ந்த ஆயுதக்களைவின் ஊடாகவே சாத்தியப்படுத்த முடியும் என்றிருந்தது. ஆயினும் கிழக்கில் யுத்தத்திற்கு பின்னர் தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் போன்ற குழுக்கள் சட்டத்திற்குப் புறம்பான வகையில் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்திவந்தனர். இருப்பினும் 2009 மார்ச் மாதம் 07ஆம் திகதி தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் தமது ஆயுதங்

களில் சிலவற்றை இலங்கை இராணுவத் திடம் ஒப்படைத்தனர். இதன் போது தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் கருணா மற்றும் பிள்ளையான் அணிகள் குறிப்பிட்ட ஆயுதங்களை தம்வசம் வைத்துக் கொண்டுள்ளதாக பல குற்றச்சாட்டுக்களும் முன்வைக்கப்பட்டன. அதேவேளை இக் குழுக்கள் சிறுவர் போராளிகளை தமது அமைப்பில் இணைத்துச் செயற்பட்டதுடன் குறிப்பிட்ட ஒரு தொகையினை சர்வதேச நிறுவனங்களின் அனுசரணையுடன் ஒப்ப டைத்திருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் சட்டரீதியற்ற சில செயற்பாடுகளில் இவ்வமைப்புக்கள் தொடர்ந்து ஈடுபடுவதாக முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் கிழக்கில் DDR நிகழ்ச்சி திட்டம் வெற்றி கரமாக செயற்படுத்தப்படவில்லை என்ப தனையே காட்டுகின்றது (ICG, 2009).

சமாதானத்தினை கட்டியெழுப்புதல் செயன் முறையின் மற்றுமொரு முக்கியமான விடய மாக யுத்தத்தினால் இடம் பெயர்ந்த மக்களை தமது சொந்த இடங்களில் மீளக் குடியமர்த்தி, அவர்களின் உடனடி நீண்ட கால தேவைகளை கவனத்திற் கொண்டு அரசும், சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்களும் சிவில் சமூகமும் இணைந்த நிகழ்ச்சி திட்டம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இதன்படி கிழக்கில் 200,000 இற்கு மேற்பட்ட மக்கள் இறுதி யுத்த காலத்தில் (2006ம் ஆண்டிலும் 2007 இன் ஆரம்பத்திலும்) இடம்பெயர்ந் திருந்தனர். அரசாங்கம் இம் மக்களை மீளக்குடியமர்த்த சர்வதேச செயற்பாட்டாளர் களின் உதவியுடன் ஒரு திட்டத்தினை வகுத்ததுடன் அதற்குரிய அதிகாரிகளையும் நியமித்து குறித்த திட்டத்தினை நடை முறைப்படுத்தியது. அதன்பயனாக இடம் பெயர்ந்து வாழ்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் மீளக் குடியமர்த்தப்பட்டனர். எனினும் அவர்களுள் பெரும்பாலானோர் அடிப்படை வசதிகள் அற்ற தற்காலிக கொட்டகை களில் கடந்த 06-07 வருடங்களாக பல துன்பங்களை அனுபவித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எனினும் வேறு சில பிரதேசங்களில் குறிப் பாக திருகோணமலையின் சம்பூர் பிரதேச மக்கள் உயர் பாதுகாப்பு வலயம் (Higher Security Zone) என்ற அடிப்படையில் தமது சொந்த இடங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட வில்லை. பின்னர் இப் பிரதேசத்தினை அரசாங்கம் விசேட பொருளாதார வலயமாக அறிவிப்புச் செய்து இந்திய அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் பாரிய சக்திவள நிலையம் ஒன் றினை அமைப்பதற்கும் உத்தேசித்துள்ளது (TransCurrent, 2008). இதன்காரணமாக இடைத்தங்கல் முகாம்களில் வாழும் சம்பூர் மக்கள் தமது வாழ்விடங்களை இழக்க வேண்டிய நிர்க்கதியான நிலைக்கு தள்ளப் பட்டுள்ளனர். எனினும் தமது சொந்த வாழ் விடங்களைப் மீளப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான அம்மக்களின் தொடர்ச்சியான போராட்டம் எதிர்காலத்தில் வெற்றியளித்தாலும் ஆச்சரி யப்படுவதற்கில்லை.

நெருக்கடிகள்

முன்னைய பகுதியில் ஆராயப்பட்டது போன்று சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்களின் சுதந்திரமான இயக்கம் மட்டுப்படுத்தபட்டமை, அதிகரித்த அரச தலையீடு, வன்முறை, இலஞ்சம், ஊழல், பாராபட்சம் போன்ற வற்றின் காரணமாக கிடைக்கப்பெற்ற முழு உதவிகளும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களை அல்லது பிரதேசங்களை உரிய முறையில் சென்றடையவில்லை. மேலும் வடக்கில் 2009இல் யுத்தம் முடிவடைந்ததும் அங்கு பாரிய அபிவிருத்தி திட்டங்களை மேற் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதனால் பல சர்வதேச உதவி வழங்கும் நிறுவனங் களும் சர்வதேச நாடுகளும் கிழக்கை விட்டுவிட்டு வடக்குக்குச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது. இது கிழக்கின் யுத்தத்திற்குப் பின்னரான அபிவிருத்தியில் பாரிய வெற்றிடத்தினை ஏற்படுத்தியது (ICG, 2011). இதனால் யுத்தத்திலிருந்து மீண்டெழுந்த கிழக்கு மக்கள் தமது இருப்பிடம், வாழ்வா தாரம், கல்வி, சுகாதாரம், குடிநீர் போன்ற தேவைகள் முழுமையாகப் பூர்த்திசெய்யப் படாத நிலையில் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டுவருகின்றனர்.

நில மறுசீரமைப்பு, நில அதிகாரத்தினை பகிர்ந்தளித்தல், மக்களுக்கான வாழ்விடங்கள்

மற்றும் வீதிகளை கட்டமைத்தல்,நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை உருவாக்குதல் என்பனவும் சமாதானத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் செயன் முறையின் அடுத்த முக்கிய அம்சமாகும். இச்செயன்முறையிலும் சர்வதேச செயற்பாட் டாளர்கள் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை வழங்கமுடியும். எனினும் கிழக்கின் நிலம் சம்பந்தப்பட்ட கொள்கை விடயத்தில் சர்வ தேச செயற்பாட்டாளர்கள் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு செய்ததாக அறியமுடியவில்லை. மறுபுறத்தில் அரசாங்கம் நிலம்சார் விடயத்தில் தமது முழுக்கட்டுப்பாட்டினை செலுத்திவந்துள்ளதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

யுத்தத்திற்குப் பின்னரான கிழக்கின் சமாதானக் கட்டுமானச் செயன்முறையில் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியதொரு நெருக்கடி கிழக்கு மாகாண சபையின் அதிகாரம் தொடர்பானதாகும். விசேடமாக மாகாண சபைகளுக்கான காணி அதிகாரம் தொடர் பில் கிழக்கு மாகாண சபை பாரிய பிரச் சினைகளை எதிர்கொள்ளவேண்டியுள்ளது. அதாவது இந்தியத் தலையீட்டினால் கொண்டுவரப்பட்ட அரசியலமைப்புக்கான பதின்மூன்றாவது திருத்தச் சட்டத்தின்படி காணி அதிகாரம் மாகாண சபைகளுக்கு பிரித்து வழங்கப்பட வேண்டும். ஆனால் அரசாங்கம் தனது மத்திய அதிகாரத்தின் கீழ் காணி விவகாரத்தினை கையகப் படுத்தியுள்ளது. இதனால் எந்தவொரு அரச காணி தொடர்பான விடயத்திலும் மத்தியரசு அல்லது ஜனாதிபதி நேரடியாகத் தலையீடு செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்நிலை சிங்களக் குடியேற்றங்களுக்கும் தொடர்ச்சியான இராணுமயமாக்கத்திற்கும் அதிக வாய்ப்பாக அமைவதாக குற்றம் சாட் டப்படுகின்றது.

வீதிகளைப் பொறுத்தவரையில் உலகவங்கி மற்றும் இன்னும் பல சர்வதேச செயற்பாட் டாளர்களின் உதவியுடன் கிழக்கில் A,B தரத்திலான பிரதான வீதிகள் பெரும்பாலும் கார்பற் வீதிகளாக தரம் உயர்த்தப் பட்டுள்ளதுடன் மகாண சபை அதிகாரத்தின் கீழ் வரும் ஏனைய வீதிகளும் சிறப்பாக செப்பனிடப்பட்டுவருகின்றன. கிழக்கில் பல பகுதிகள் இவ்வாறு சிறந்த வீதி வசதிகளால் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளமை யுத்தத்திற்குப் பின்னரான அபிவிருத்தியில் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியதொரு அம்சமாகும். அதேவேளை கிழக்கை சூழவுள்ள ஏனைய மாகாணங் களான ஊவா மற்றும் வடமத்திய மாகாணங் களுடன் கிழக்கினை இணைக்க கூடிய சிறந்த வீதி வலைப்பின்னல்களும் ஏற்படுத் தப்பட்டுள்ளன (Eastern Provincial Council ï EPC, 2014).

மேலும் சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்களின் நிதி உதவியால் இதுவரை மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கைக்கு பெரும் சவாலாக விருந்த பல பாலங்கள் திருத்தியமைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்து மக்கள் யுத்தத்திற்கு பின்னர் தமது தேவைகளின் நிமித்தம் தலைநகர் மற்றும் ஏனைய நகர்களுக்கு தங்குதடையின்றி பிரயாணம் செய்வதற்கான சூழ்நிலை இதன் மூலம் உருவாகியுள்ளது. அதேவேளை உற்பத்திப் பொருட்களை சந்தைப்படுத்தி வர்த்தகத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்துகொள்வதற்கும் இது பெரும் உதவியாக அமைந்துள்ளது. கிழக்கில் அபிவிருத்திசெய்யப்பட்ட பாலங் களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக சவூதி அரேபிய நிதியுதவியுடன் (Central Bank of Sri Lanka Annual Report, 2009) இலங்கையின் மிகப்பெரிய பாலங்களில் ஒன்றாக அமைக் கப்பட்ட கிண்ணியா பாலத்தினைக் குறிப்பிட முடியும்.

ஆனாலும் இவ்வீதி மற்றும் பாலங்களின் அபிவிருத்தி காரணமாக சிங்கள பெரும் பான்மை சமூகத்தவர்கள் மிகக் கச்சிதமான முறையில் வீதியோரங்களில் குடியேற்றப் பட்டு வருவதாகவும் வீதி நிர்மாண வேலை களில் பிரதேச மக்களின் பங்களிப்பு குறைந் தளவில் இருப்பதாகவும் வேறு பிரதேசத்த வர்களே வீதி நிர்மாண பணிகளில் பயன் பெறுவதாகவும் பல குற்றச்சாட்டுக்கள் உள்ளன.

அதேவேளை சர்வதேச உதவிகளுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட வாழைச்சேனை பிள்ளை யடி துறைமுகத்தின் புனர்நிர்மாணம் பல்லா யிரக்கணக்கான கூலித் தொழிலாளர்களின்

ஜீவானோபாய தொழிலை இலகுபடுத்தியிருந்தது. Danis நிறுவனத்தினால் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள ஒலுவில் துறைமுகம் இதுவரை பயன்பாட்டிற்கு வராத ஒரு அபிவிருத்தி திட்டமாக உள்ள போதிலும் ஒலுவில் மீன்பிடி துறைமுகம் மக்களின் பாவனைக்காக திறந்து விடப்பட்டுள்ளது. இதனால் அனைத்து துறைசார் தொழிலாளர்களும் பயன்பெற்று வருகின்றனர். மறுபுறும் காலப்போக்கில் இந்த துறைமுகத்தின் செயற்பாடு மேலும் விஸ்தரிக்கப்படும் போது சிங்கள குடியேற்றம் முஸ்லீம்கள் வாழும் இப்பிரதேசத்தில் இடம் பெறக்கூடும் என இப்பிரதேச மக்கள் அச்சம் கொண்டுள்ளனர். அதேவேளை சூழலியல் தாக்கங்கள் பலவற்றையும் இத்துறைமுக நிர்மாணம் ஒலுவில் பிரதேசத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ளதுடன் இப்பிரதேச மக்களின் மரபுரீதியிலான மீன்பிடி தொழிலிலும் அது பாதிப்புச் செலுத்தியுள்ளது.

வீடமைப்பினை எடுத்து நோக்கும் போது யுத்தத்துக்கு பின்னரான கிழக்கில் அது மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலுள்ளது. வடக்கில் அதிக அக்கறையுடன் UN-Habitat மற்றும் ஏனைய தொண்டு நிறுவனங்கள் துரிதமாகவும் அதிகளவான நிதியினையும் செலவு செய்து பல வீட்டுத்தொகுதிகளை அமைத்துள்ள போதிலும் கிழக்கில் வீட்டு வசதிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் மக்கள் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்றனர். குறிப்பாக இந்தியாவின் பல்லாயிரக்கணக்கான வீடுகளை அமைப்பதற்கான திட்டத்திலும் கிழக்கு மாகாணம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும் பல்வேறு கோரிக்கைகளின் பின்னர் அண்மையில் கிழக்கும் அவ்வீடமைப்புத் திட்டத்தினுள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இருப்பினும் உலகவங்கியினால் ஐரோப்பிய யூனியன் நிதியின் மூலம் கிழக்கில் பல வீடுகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளன. அதே வேளை சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட கிழக்கு மக்களுக்கு யப்பான், பிரான்ஸ் மற்றும் சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் நிதிப்பங்களிப்புடன் பல்வேறு வீட்டுத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டு மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுவருகின்றன. எனினும் துரதிஷ்ட வசமாக யுத்தத்தினால் மிகமோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டு இடம்பெயர்ந்து தற்போது மீள்குடியேற்றப்பட்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவி மக்கள் வீட்டு வசதிகள் இல்லாது துன்புறுகின்ற நிலை உள்ளது. அதே போன்று சர்வதேச நிதியுதவியுடன் கட்டப்பட்ட வீட்டுத்திட்டங்கள் பல உரியவர்களுக்கு வழங்கப்பட முடியாதவாறு இனரீதியான பாகுபாடு செல்வாக்குச் செலுத்துவதனையும் இம் மாகாணத்தில் அவதானிக்க முடிகின்றது (நுரைச்சோலை வீட்டுத் திட்டம்).

சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களின் உதவியுடன் இம் மாகாணத்தின் நீர்பாசன வசதிகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டு விவசாயப் பயிர்ச்செய்கைகளுக்கு ஏற்ற சூழ்நிலையொன்றும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதேவேளை மின்சார வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தல், புதிய கைத்தொழில் நிலையங்களின் உருவாக்கம் என்பனவும் யுத்தத்திற்குப் பின்னரான கிழக்கில் இடம்பெற்றுள்ளன. எனினும் குடிநீர், மின்சாரம், வீதி வசதிகள் இல்லாத பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் வாழும் கிராமப் பிரதேசங்களும் கிழக்கில் இன்னும் இருந்து வருகின்றன.

அதேவேளை மத்திய, மாகாண அரசுகளின் பல்வேறு அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் ஊடாக கிழக்கில் குறிப்பிட்ட சில அபிவிருத்திகள் நடந்தேறியுள்ளன. இதன்படி மீன்பிடி துறைமுகம் தவிர்ந்த சந்தை வசதிகள், களஞ்சிய சாலைகள், பல்வேறு கட்டடங்கள், மீன் வர்த்தகத்தை ஊக்குவிக்கும் குளிர்சாதன வசதிகள் போன்றவும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன (Sutharsan, 2013). இதன் மூலம் அன்றாட வர்த்தகம் உயர்ந்த நிலையில் அமைந்துள்ள போதிலும் வெளிப்பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த அதிகளவான சிங்கள வர்த்தகர்களின் வருகையால் தமது வியாபாரம் பாதிக்கப்படுவதாக இம்மாகாண மக்கள் அங்கலாய்க்கின்றனர்.

மேற்காசிய மற்றும் மத்தியகிழக்கு நாடுகளும் யுத்தத்தின் பின்னரான கிழக்கின் கல்வி வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளன. விசேடமாக கிழக்கில்

காணப்படும் இரண்டு பல்கலைகழகங்கள், கல்விக் கல்லூரிகள், தொழிநுட்ப கல்லூரிகள், பாடசாலைகள் என்பவற்றின் நிலையான தொழிற்பாட்டிற்கு பல பில்லியன் நிதி உதவி வழங்கப்பட்டதுடன் தொழிநுட்ப உதவிகள், புலமையாளர்களுக்கான உதவிகள், மாணவர் மற்றும் ஆசிரியர் பரிமாற்ற நிகழ்சித் திட்டங்களும் முன்னெடுக்கப்பட்டன (Sutharsan, 2013). இதன் மூலம் கிழக்கின் கல்வி வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களை எட்டுவதற்கு எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அதேவேளை கிழக்கின் வர்த்தக வசதிகளை அதிகரிக்க உலக நாடுகள் பல ஆதரவுக் கரம் நீட்டியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

மேற்குறிப்பிட்டவாறு கிழக்கின் யுத்தத்திற்கு பின்னரான அபிவிருத்தியில் சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்கள் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து பல அபிவிருத்திகளை மேற்கொள்வதில் பங்களிப்பு செய்து வருகின்றனர். அதேவேளை குறித்த சர்வதேச செயற்பாட்டாளர்களுள் பலர் வடக்கின் அபிவிருத்தி தேவை கருதி கிழக்கினை கைவிட்டுச் சென்றுள்ள நிலையும் உருவாகியுள்ளது. மேலும் சில நன்கு ஒழுங்கு படுத்தப்படாத அபிவிருத்தி திட்டங்கள், அரசின் ஒத்துழைப்பு கிடைக்காத திட்டங்கள் போன்றவற்றின் காரணமாக யுத்தத்தின் பின்னர் ஒரு நிலையான அபிவிருத்தியினை நோக்கிய கிழக்கின் பயணம் தடைப்பட்டுள்ளது.

References

Call, C.T. (2004). *The Problem of Peacebuilding: How UN Thinking Has Evolved in Recent Years, draft paper prepared for DPA, 27.*

____ & Cousens, E.M. (2008). *Ending Wars and Building Peace:International Responses to War-TornSocieties. International Studies Perspectives. 9, 1–21.*

Call, C.T., & Cook, E.C. (2003). Introduction: Post Conflict Pecae Building and Democratization. *Global governance 9*. EBSCO Publishers. 135-139.

Central Bank of Sri Lanka. (2009). *Annual Report.*

Eastern Provincial Council (EPC). (2012). *Eastern Development Plan 2012 – 2016.*

Eastern Revival. (2007). *Three Years Master Plan - Government of Sri Lanka*. Retrieved from www.neweast.lk.

Ghali, B.B. (1994). An Agenda for Development, *Report of the Secretary General*, A/48/935, New York, United Nations.

Keating, T.F. & Andy, W.A.K. (Eds.). (2004). *Building Sustainable Peace.* Tokyo: United Nations University Press.

Meernik, J., & Mason, T. (2006). Conclusion. In J. Meernik & T. Mason (Eds.), *Conflict Prevention and Peace-building in Post-War Societies: Sustaining the Peace*. Routledge.

Ministry of Foreign Affairs (MOFA). (2013). *The post-independence foreign policy of Sri Lanka could be divided into a number of phases.*

Sutharsan, S. (2013). *Post – War Socio Economic Development in the Eastern Province of Sri Lanka (Batticaloa & Trincomalee districts).*

TransCurrent (2008). *Coastal areas from Nayaaru to Nilaweli to be declared a security - economic zone.*

UNSC ï Ban-ki-Moon (2011) *Post-conflict peacebuilding: institution-building Security Council open debate: Bosnia and Herzegovina*. concept paper S/2011/16.